

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), leč neprávem. Dovolatel sám připouští, že sporné stroje a zařízení dílny jsou příslušenstvím podniku firmy B. a T., popíráje jen, že jsou příslušenství samé budovy. Jelikož však podnik se provozuje v budově, která vlastníky k provozu strojírenské dílny byla určena a jako taková byla zařízena, staly se sporné předměty příslušenstvím budovy. Ustálená nauka právní a judikatura pokládají předměty potřebné k provozu podniku za příslušenství budovy, je-li tato k provozu podniku zařízena a je-li k tomu výlučně neb aspoň větším dílem určena (Randa: Držba str. 531, Krainz-Ehrenzweig § 165, Ohmeyer: Das Unternehmen als Rechtsobjekt § 2). Již soud odvolací správně zdůraznil, že podle § 294 obč. zák. jest rozhodným jen toto určení strojů a dílenského zařízení k trvalé potřebě podniku a nikoli snad víceméně pevné fyzické spojení s budovou (viz sb. n. s. čís. 2799). Nezáleží proto na tom, že se prý přišroubování strojů stalo jen k vůli jejich stabilitě. Ani ta okolnost, že předměty mohou býti kdykoliv odšroubovány a přeneseny jinam, nemění nic na jejich vlastnosti jako příslušenství, dokud skutečně jinam přeneseny nebyly. Zmiňuje-li se zákon v § 294 obč. zák. o určení k trvalé potřebě hlavní věci, je to míněno jen jako protiklad k přechodné potřebě, není však míněno spojení s hlavní věcí navždy. Ani ta okolnost, že se může státi, že celé řady nástrojů není používáno po měsíce, nezbavuje jich vlastnosti jako příslušenství, jakmile jest zjištěno, že je jich všech třeba k provozu strojírenské a zámečnické dílny.

Čís. 8270.

Zákon ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří.

O nároku pojišťovny proti zaměstnavateli ve smyslu § 20 (2) zákona rozhodují soudy rozhodčí a pojišťovací, nikoliv řádné soudy, třebaž byl zaměstnavatel nárok uznal.

(Rozh. ze dne 1. září 1928, R II 213/28.)

Žalující okresní nemocenská pojišťovna domáhala se na žalovaném peníze, jež zaplatila za zaměstnance žalovaného, jehož podle tvrzení žaloby žalovaný přijal do svých služeb dne 24. listopadu 1925, avšak k nemocenskému pojištění přihlásil teprve dne 30. listopadu 1925, dělník pak dne 28. listopadu 1925 onemocněl. Námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Soud omeziv jednání na námitku nepřipustnosti pořadu práva vzal za zjištěno dopisem žalovaného, že žalovaný se zavázal platiti žalobkyni

výlohy ošetřování dělníka C-a. Žalující strana uplatňuje zažalovaný nárok z důvodu uznání dluhu. Předmětem závazku již podle přednesu žalobního jest placení nemocenského (dočasné renty), lékařský honorář, léky a lékařské ošetření za C-a, jehož žalovaný proti zákonným předpisům zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. pozdě přihlásil k nemocenskému pojištění, takže podle tohoto zákona stihají ho újmy z opožděného přihlášení. Pro jednání a rozhodnutí o takovýchto nárocích nemocenských pojišťoven jsou příslušny podle § 186 a násl. cit. zák. čís. 221/24 sb. z. a n. rozhodčí soudy pojišťoven, takže pořad práva pro tyto nároky pojišťoven jest vyloučen. Než ani z uznání takovýchto nároků nemocenských pojišťoven nemůže se státi příslušný obecný soud. Ústav uznání tuzemské právo proti právu římskému vůbec nezná, takže, je-li tu uznání, jde o závazek čistě abstraktní, který předpokládá závazek hlavní, takže uznání o sobě jest pokládati jen za smlouvu akcesorickou. Pro domáhání se závazku hlavního musí však býti příslušným soud obecný a nikoli soudy zvláštní, jak jest tomu v tomto případě, takže i pro smlouvy akcesorické v případech, kde pro řešení hlavního závazku jsou příslušné soudy zvláštní, zůstávají tyto soudy i dále příslušné. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. **D ů v o d y:** Žalující strana žádá na žalovaném zaplacení 3.290 Kč z těchto důvodů: žalovaný opomenul jako zaměstnavatel Leopolda C-a ohlásiti tohoto zaměstnance včas u nemocenské pokladny. Leopold C. onemocněl ve službách žalovaného dříve, než ho žalovaný ohlásil u nemocenské pojišťovny. Žádá tedy nemocenská pojišťovna náhradu nákladů za dávky, jež učinila v zájmu Leopolda C-a. Tento náhradní nárok patří před civilní soudy. Je to náhradní nárok pro neohlášení zaměstnance zaměstnavatelem. (§§ 17, 20 a 260 a) zák. čís. 221 z r. 1924.) Z §§ 186 a 220 tohoto zákona vysvítá, že před úřady tam uvedené patří jen nároky na pojistné dávky proti nemocenské pojišťovně nebo žaloby na náhradu podle tohoto zákona v případech § 220 čís. 4 zákona čís. 221/1924. Ani dosavadní soudní praxe nepochybovala o příslušnosti soudní v těchto případech (Gl. U. Nová řada, 876, 1207, 2976, 4290, 4997 a 5594). Mimo to tvrdí strana žalující, že žalovaný před zahájením sporu žalobní nárok bez výhrady uznal. O tomto právním důvodu mají rovněž jen soudy rozhodnouti. Smíry o nárocích patří před soudy, i když předmět smíru (nárok) tkví v právu veřejném (srovnej: Glaser-Unger 3950, proti Pražák: Spory I. čís. 17).

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobní nárok spočívá na předpisu § 20 (2) zákona čís. 221/24. Podle § 189 téhož zákona mají opatření a rozhodnutí pojišťovacích ústavů určené zájemníkům (stranám) býti doručena písemně výměrem. Není pochyby, že zaměstnavatel je stranou ve smyslu tohoto předpisu a že i opatření podle § 20 mělo se státi výměrem podle § 189. Podle § 239

náleží politickým úřadům rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění (§ 189), pokud rozhodování není přikázáno soudům. O kterých výměrech rozhodují soudy, jest patrné z §§ 192, 196 a 220. Nezáleží na tom, zda lze zahrnouti pod některý z těchto předpisů případ § 20 (2), o který jde, neboť i v těchto případech rozhodují soudy rozhodčí a pojišťovací, ne však soudy řádné. Tato ustanovení, jež jsou rázu veřejnoprávního, nelze přejíti způsobem tvrzeným v žalobě, že žalující pojišťovna žádala žalovaného o sdělení, zda jest ochoten uhraditi náhradu a že se žalovaný k tomu zavázal. Ani tím nestal se nárok ten soukromoprávním. Tím méně lze souhlasiti s rekursním soudem, že jde o smír (patrně podle § 1380 obč. zák.), šlo by jediné o uznání veřejnoprávní pohledávky, jímž však nepozbyl veřejnoprávní poměr této své vlastnosti.

Čís. 8271.

Odvolací soud není oprávněn doplňovati skutková zjištění v neveřejném sezení, nýbrž může za tím účelem buď zrušiti rozsudek prvního soudu a vrátiti mu věc k doplnění a k novému rozhodnutí nebo naříditi rok k ústnímu odvolacímu líčení, by mohlo býti doplněno jednání a provedeny důkazy.

(Rozh. ze dne 1. září 1928, R II 232/28.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu pro nepřislušnost soudu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Pro rozhodnutí o námitce, že první soud není podle § 88 druhý odstavec j. n. příslušným, jest směrodatnou skutečnost, kdy faktura došla žalované straně, zda se tak stalo současně s dojitím zboží nebo již před tím, či teprve po dojití zboží. První soud, jsa mylného názoru, že je rozhodnou skutečnost, kdy faktura byla žalobcem žalovanému odeslána, nezabýval se zjištěním, kdy faktura byla žalovanému doručena, a rozhodl o námitce, nemaje pro to náležitého skutkového podkladu. Tuto vadu postřehl soud odvolací a snažil se ji odstraniti tím, že zjistil na podkladě první stolice vyšetřením, totiž svědectvím Josefy R-ové, že žalovaný dostal fakturu teprv později některý den po dojití zboží. Avšak tento postup nebyl správný, neboť odvolací soud doplňoval skutková zjištění v zasedání neveřejném, tedy bez účasti stran a bez formálního usnesení průvodního, které se může učiniti jen na základě ústního jednání. K od-